บทที่ 1

ดวงอาทิตย์เบื้องบนแรงกล้า แผดเผาไอร้อนสว่างพร่าพราย

ก้อนเมฆสีขาวไร้รูปลักษณ์เอื่อยเฉื่อยเกียจคร้าน ตัดกับกิ่งใบเขียวสดของต้นไม้เบื้องล่างชัดเจน หญิงสาวเบนสายตาจากทัศนียภาพนอกรถแล้วก้มลงหยิบแว่นตากันแดดในกระเป๋าถือมาสวม กลอกตามองอย่างนิ่งเฉยในสีสันบรรเจิดรายทาง ภาพอาคารบ้านเรือนที่ไหลผ่านไม่ให้ความรู้สึกคุ้นเคยแม้แต่น้อย ทว่าก็มีบรรยากาศบางอย่างที่ยังคงกลิ่นอายในความทรงจำเลือนราง...จะเพราะสะพรึบไหวของดอกใบหลากสีสัน หรือระอุไอใต้วงโค้งเจิดจ้าก็ไม่ทราบได้

'รุ้งวาด ณรงค์มนตรี' ปรับจุดสายตาจากภาพรายทางมามองเงาตกกระทบของตนผ่านกระจกรถแทน...หญิงสาวร่างเพรียวระหงนั่งตรงนิ่งปากกระจับซึ่งเฉยเมยรับกับผิวขาวจัดจากอากาศเมืองหนาวจนดูคล้ายไร้แยแสต่อสิ่งรายรอบ งดงามห่างเหิน...และในความรู้สึกสลัวมัวอันยากจะบรรยายนั้นเอง เธอก็กำลังวิวาทกับตัวเองเงียบๆ ในใจ เป็นบทสนทนายุ่งเหยิงที่หาหัวข้อหลักไม่ได้และดูจะไร้แก่นสารขึ้นไปทุกที

รุ้งวาดลอบเป่าลมออกจากริมฝีปากแผ่วหวิว ถอดใจปล่อยคลื่น

ความคิดให้ล่องลอยเรื่อยเปื่อยไปตามบรรยากาศโดยรอบอีกครั้ง

เธอจากที่แห่งนี้ไปเนิ่นนานเหลือเกิน ตั้งแต่ครั้งยังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็กๆ ไม่ประสากับโลก ดังนั้นความทรงจำทุกอย่างจึงเหมือนซากตะกอนก้นสระน้ำ ซ้อนทับกับสิ่งต่างๆ มากมายที่ได้พบเจอกว่ายี่สิบปีมานี้...มันไม่ได้ฝังแน่น หากกำลังค่อยๆ เลือนรางออกไป คล้ายเรือสำเภาลอยจากฝั่งโดยไม่มีวันหวนคืน แต่ในทุกขณะที่กำลังจะจางหาย ภาพทั้งหมดกลับเด่นชัดขึ้นอีกครั้ง...ไม่ต่างกับผีร้ายที่คอยเยี่ยมหน้ามาหลอกหลอนตลอดเวลา

คางมนเชิดเล็กน้อย เมื่อความคิดเดินทางเข้มข้นขึ้น

ความเยาว์วัยและตื้นเขินทำให้เธอเคยมองว่าโลกนี้สวยงาม ก่อนความจริงจะสอนให้รู้ว่าผีเสื้อไม่ได้กระพือปีกตลอดไป และท้องฟ้าสดใสก็ยังมีวันที่ลมกระโชกแรง

ประกายหลังกรอบแว่นตากันแดดเผลอฉายแววกระด้างโดยไม่รู้ตัว

ภาพเหตุการณ์ค่อยๆ ผุดขึ้นในหัว ย้อนไปในค่ำคืนที่ดวงจันทร์กลมมนกระจ่างจนเหมือนอัจกลับแก้วเหนือท้องฟ้า

กลิ่นหอมขื่นๆ ของดอกซ่อนกลิ่นปรากฏจางรางขึ้นมาก่อน แล้วภาพซึ่งคล้ายหยดหมึกมัวซัวก็หยาดหล่นเป็นสาย ชุ่มโชกในทรงจำหมองมืดไร้สีสัน

รุ้งวาดจำค่ำคืนเงียบเศร้าที่เธอยังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวน้อยในตอนนั้นได้ หัวใจโศกสลายแต่เยาว์วัย นั่งเหม่อเงียบงันอยู่ข้างโลงศพซึ่งถูกมวลดอกไม้สีขาวสะพรั่งโอบกอด และบางครั้ง...นานๆ ครั้ง ที่เด็กหญิงจะหันไปมองโลงข้างตัวด้วยประกายความหวังลมๆ แล้งๆ เงี่ยหูรอฟังว่ามารดาผู้หลับใหลซีดเซียวข้างในจะฟื้นตื่น ลุกขึ้นมายกยิ้มอ่อนหวาน กระซิบซุกซนกับเธอว่า

'...ไปเถอะวาด กลับเรือนเล็กของเรากัน'

หากสิ่งที่รุ้งวาดได้ยินกลับเป็นสุ้มเสียงกระซิบกระซาบพึมพำจาก

ใบหน้าหลากหลายไม่คุ้นตา ซึ่งเร้นลอดผ่านความสลัวมัวของม่านควันกำจาย

'...น่าสงสารหนูวาด แม่บัวก็ใจร้ายเหลือเกิน ทิ้งลูกไว้ให้นางเสือนางตะเข้แท้ๆ'

'เห็นว่าเพราะหลวงพินิจพาแม่คนนั้นกับลูกอีกสองคนไปเที่ยว ที่เรือนเหลือแค่หนูวาดกับบ่าวไม่รู้อีโหน่อีเหน่ พอแม่บัวที่ป่วยหนักอยู่แล้วเกิดอาการกำเริบขึ้นมาก็เลยไม่มีทั้งรถไม่มีทั้งคนพาไปหาหมอ...'

'ตายจริง! หลงกันถึงเพียงนี้ เป็นอิฉันคงไม่กล้าลอยหน้านั่งอยู่ในงานศพได้ดอกค่ะ...บาปกรรม'

ใช้เวลาสักพัก รุ้งวาดจึงค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องของตัวเอง โลกคับแคบของเธอยามนั้นมีเพียงคุณบัวผู้เป็นมารดา ตาคง ยายอ่ำ บ่าวสองผัวเมียของบ้านณรงค์มนตรี และเรือนเล็กในดงต้นไม้เร้นสูง เยื้องจากเรือนใหญ่ที่เด็กหญิงและแม่เคยครอบครองร่วมกับบิดา เคย...ก่อนที่ผู้หญิงอีกคนจะเข้ามา

คุณประไพ...หญิงสาวใบหน้างดงามซึ่งกระชากดึงคุณบัวออกจากฝันหวานลมๆ แล้งๆ ให้ตระหนักในชั่ววินาทีที่หล่อนปรากฏตัวว่าความเสน่หารักใคร่ของคุณหลวงพินิจถูกครอบครองอย่างมั่นคงในมือคนอื่น และสิ่งจริงแท้เพียงหนึ่งเดียวที่แม่ของรุ้งวาดประคองไว้กลับเป็นเพียงสายใยที่ถูกหล่อหลอมอย่างกล้ำกลืน...สายใยอันแห้งผากเปล่าดายที่เรียกว่า 'คลุมถุงชน'

รุ้งวาดเพิ่งจะทราบหลังจากนั้นว่าแท้จริงหลวงพินิจซุกซ่อนอีกครอบครัวหนึ่งไว้นานแล้ว...อาจจะหลังรุ้งวาดเกิดไม่เท่าไหร่ หรืออาจจะก่อนหน้านั้นด้วยซ้ำ

ความคิดในหัวชะงักกึกทันทีเมื่อความรู้สึกคล้ายถูกหักหลังฟาดสาดสติถูกดึงกลับมายังปัจจุบันพร้อมมือที่กุมกันไว้ก็เกร็งแน่นโดยไม่รู้ตัว

รุ้งวาดแสร้งหยิบพัดในกระเป๋าขึ้นมาโบกน้อยๆ ด้วยต้องการจะคลายกิริยาแข็งขืนจากการดำดิ่งในความทรงจำ

"ร้อนรึ แม่วาด"

สตรีวัยกลางคนข้างกายเบือนหน้าจากกระจกรถอีกด้านมาหาพร้อมเอ่ยถามคล้ายชวนคุยมากกว่าจะสงสัยจริงๆ รอยยิ้มที่มอบให้นั้นตรงไปตรงมาอย่างคุ้นเคยกันดี

"นิดหน่อยค่ะ" หญิงสาวโคลงหัว เบนสายตาออกนอกกระจกรถอีกครั้ง "...ที่จริงวาดแค่ตื่นเต้น"

คุณป้ามณฑาพินิจเธอชั่วครู่ก็พยักหน้ารับรู้

"ป้าก็เหมือนกัน" ผู้มากวัยกว่ากล่าวสมทบพร้อมหัวเราะน้อยๆ

"ยี่สิบปีแล้วสินะ ที่เราไม่ได้กลับมา"

ยี่สิบปี นับตั้งแต่การปรากฏตัวของคุณป้ามณฑากลางงานศพคืนสุดท้าย ช่างเหมือนมือที่มาฉุดดึงรุ้งวาดจากความวิปโยคโดดเดี่ยวโดยแท้

ท่ามกลางคลื่นความทุกข์ระทมที่กระหน่ำซัดใส่เด็กหญิงตัวน้อยจนไร้ทางหยัดยืน ในหลากหลายใบหน้าพรับพรายสลับผ่าน ในสายตาเฉยเมยไร้รอยโศกศัลย์ของคุณประไพ ในท่าทีประดักประเดิดไม่ยอมสบมองของบิดา ในกลิ่นหวานเอียนของดอกไม้ขาวและธูปควันร่ายรำ สตรีร่างโปร่งบางโดดเด่นด้วยท่าทีสงบขรึมก็ก้าวเข้ามาท่ามกลางความเงียบเศร้าซึ่งดูคล้ายไม่มีวันจบสิ้นนี้

รุ้งวาดในตอนนั้นได้แต่มองจ้องคุณมณฑาอย่างโง่งม ด้วยคิดไปว่านางในลึกลับจากสรวงสวรรค์ลงมารับมารดาของตนแน่แล้ว แต่ชั่วขณะที่ดวงตาสองคู่ประสานกัน ดวงหน้าซึ่งประพิมพ์ประพายคล้ายคุณบัวอย่างยิ่งนั้นกลับสะท้อนริ้วแววกำสรดเด่นชัดออกมาเหนือห้วงอารมณ์ทั้งมวล ก่อนที่คุณป้าจะตรงเข้ามาลูบหัวเธอแผ่วเบา จับจ้องไปยังโลงศพด้วยสายตาโรยร้างห่วงหา...สะท้อนลึกถึงเจ้าของรอยยิ้มอ่อนหวานซึ่งไม่อาจผลิแย้ม

ได้อีกแล้วบนโลกนี้

ยามนั้นจิตใจของรุ้งวาดแห้งผาก ความสุขสดใสปลิดปลิว ลอยคว้างโดดเดี่ยว และขลาดกลัว เมื่อได้รับสัมผัสอบอุ่นอีกครั้งน้ำตาก็ไหลพรากมือน้อยๆ กำชายเสื้อของคุณมณฑาไว้แน่นทั้งยังดึงรั้งด้วยกลัวจะเป็นเพียงฝันไป

'นิ่งเสียคนดี ป้าอยู่นี่แล้ว...ป้ามาแล้ว'

คุณป้ากระซิบแผ่ว เจือก้อนสะอื้นเพียงอึกหนึ่งอย่างสะกดกลั้น

ความจริงแล้วตอนนั้นรุ้งวาดจำคุณป้ามณฑาไม่ได้ ทุกการกระทำล้วนเป็นไปตามสัญชาตญาณทั้งสิ้น กระทั่งเรื่องเล่าเก่าก่อนจากมารดาค่อยๆ ฟื้นคืนหลังจากนั้นไม่นาน...ถึงพี่สาวเพียงคนเดียวของคุณบัวผู้มีตัวตนอย่างหนักแน่นในทรงจำทว่าห่างไกลสุดแสน

คุณป้ามณฑาคือหลานสายตรงจากก๊กเจ้าคุณทหารเฉกเดียวกับคุณบัว ร่วมครรภ์กันมาเพียงสองคนพี่น้องท่ามกลางความห่างเหินแปลกหน้าของญาติสายรองคนอื่นๆ และเคยถวายงานเป็นข้าหลวงรับใช้เสด็จพระองค์หญิงพร้อมกันกับคุณบัว คุณป้าลาราชการออกไปสมรสกับรักแรกพบชาวอังกฤษที่ได้เจอกันครั้งตามเสด็จไปปีนัง ความรักของคุณมณฑานั้นโลดโผน ฝ่าฟันบริบทอันคับแคบของสังคม ข้ามผ่านรอยรวดร้าวจากการเดียดฉันท์ตัดขาดของเจ้าคุณปู่ผู้เคยยิ่งใหญ่จากยุคสมัยก่อน ต่างจากมารดาของเธอที่ยอมรับชายแปลกหน้าซึ่งถูกยัดเยียดตามความเห็นชอบของครอบครัว

เพียงเพราะหล่อนถึงวัยอันเหมาะสม เพียงเพราะเขาฐานะเหมาะสม เพียงเพราะทั้งสองรูปงามเหมาะสม และก็เพราะคำว่า 'เหมาะสม' คำเดียวนี้เองที่แผดเผาหัวใจในทุกคืนค่ำอันอ้างว้างกระทั่งลมหายใจสุดท้ายของคุณบัว

'วาดคือความรักเดียวที่แม่มี เข้าใจไหมลูก...วาดคือความรักเดียวที่แม่มี...'

เสียงระโหยชื้นชุ่มรอยโศกยังสะท้อนก้องในหู ชัดเจนด้วยฝังแน่นลงในใจ

เมื่อสิ้นคุณบัวไป สิ่งอาดูรสุดท้ายในแผ่นดินเกิดของคุณมณฑาจึงหลงเหลือแต่หลานสาวผู้อ้างว้างไร้หลักอาศัย และด้วยไม่อาจตัดใจปล่อยรุ้งวาดให้โดดเดี่ยวท่ามกลางบ้านณรงค์มนตรี ในวันพระราชทานเพลิงศพนั้นเอง ขณะยืนมองควันละล่องพลัดหายออกจากปล่องเมรุ กระซิบลาผ่านม่านอ่อนจางหมองมัว โบยบินรอยยิ้มสุดท้ายของน้องสาวตามอิสระที่หล่อนเฝ้าฝัน คุณป้ามณฑาก็ตัดสินใจกลับไปเก็บสัมภาระของรุ้งวาด แล้วพาเธอเดินทางกลับบริเตนไปด้วยกัน

รุ้งวาดเพิ่งมารับรู้ในอีกหลายปีหลังจากนั้นว่าช่วงที่เธอออกเดินทางไปกับคุณป้ามณฑาคือช่วงก่อนการปฏิวัติสยามอย่างฉิวเฉียด เจ้านายที่คุณป้าเคยถวายงานรับใช้ล้วนกระจัดกระจาย คล้ายบ้านหลังใหญ่ที่ถูกพายุโหมกระพือผ่านจนทุกอย่างระแหงหาย ด้วยเหตุนี้คุณข้าหลวงเก่าจึงไม่ได้มีเหตุให้ต้องกลับมาตุภูมิเนิ่นนานถึงยี่สิบปี

"เอ้า ถึงเสียที"

เสียงของผู้มากวัยกว่าดึงหญิงสาวออกจากภวังค์ เมื่อรถยนต์วิ่งผ่านประตูรั้วเข้าไปตามทางทอดยาวซึ่งมีบ้านทรงบาโรคตั้งตระหง่านต้อนรับทั้งคู่อยู่

รุ้งวาดกวาดมองโดยรอบอย่างไร้แยแส ริมฝีปากยกยิ้มที่ไม่ได้แย้มหวานไปถึงดวงตา หญิงสาวเลยผ่านกลุ่มบ่าวรับใช้แปลกหน้าซึ่งจับกลุ่มกันชะเง้ออยู่ไหวๆ ไปยังชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่กำลังส่งยิ้มกว้างรออยู่ใกล้กัน เมื่อรถจอดสนิทก็เป็นเขาที่เข้ามาเปิดประตูให้คุณป้าของเธออย่างนอบน้อม

คุณมณฑาก้าวลงไปก่อนพร้อมเอ่ยทักด้วยอัธยาศัยที่คุ้นเคยกันอยู่แล้ว

"รอนานไหมจ๊ะ พ่อทิวา"

"ไม่เลยครับ" เขาตอบพลางยิ้มตาหยี "ผมเสียอีกต้องขอโทษคุณป้าที่

ไม่ได้ไปรับที่สนามบิน"

"ขอโทษอะไรกัน แค่มาช่วยเรื่องบ้านใหม่ให้เราสองคนป้าหลานก็ขอบใจเธอจะแย่อยู่แล้ว"

"เทียบกับที่คุณป้าเคยเอ็นดูผมสมัยอยู่อังกฤษยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำครับ" ทิวาโค้งหัวเล็กน้อย "นี่ป้าจรวยกับบ่าวที่ผมคัดเอาไว้ครับ ขาดเหลืออะไรขอให้คุณป้าบอกผมได้ทันที"

ท่าทางการพูดจาของทิวาสะท้อนความนบนอบอยู่ทุกขณะ ทว่าเมื่อเขาผินหน้ามายังรุ้งวาด ดวงตารีเรียวจากสายเลือดแผ่นดินใหญ่กลับยียวนอยู่ในที ยักคิ้วข้างหนึ่งรับเสียงแค่นหัวเราะจากเธอ

"ดู๋ดูทำเข้า ยังไม่รีบขอบใจเพื่อนอีก"

ผู้เป็นป้าติงขึ้นอย่างไม่ติดจริงจัง ก่อนจะเดินเข้าไปทักทายเหล่าบ่าวรับใช้แปลกหน้าในฐานะเจ้าของบ้าน เหลือก็แต่รุ้งวาด ทิวา และเด็กรับใช้หน้าตื่นๆ อีกคนหนึ่งที่กำลังจ้องมองหญิงสาวอย่างพรึงเพริดจนไม่รู้ว่าคนอื่นพินอบพิเทาคุณมณฑาไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ดวงตาดำขลับฉายประกายชื่นชมไร้พิษสงชัดเจน

คนถูกมองกวักมือเรียกเด็กสาวเบาๆ

"เธอจ๊ะ มานี่ซิ ชื่ออะไรน่ะเรา"

ต้องใช้เวลาตั้งสติไปขณะหนึ่ง เด็กสาวจึงขยับใกล้ โค้งก้มหน้าแดงก่ำพร้อมพึมพำเขินอาย

"เนียมเจ้าค่ะ"

"เนียม...รู้ไหมว่าห้องของฉันอยู่ไหน เอากระเป๋าไปไว้ให้ที"

เด็กเนียมยิ้มตื่นเต้น รีบแบกกระเป๋าเดินทางด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่หล่อนมี กระตือรือร้นยงโย่ยงหยกเข้าตึกไป

ครั้นโดยรอบเหลือกันอยู่เพียงสองคน รุ้งวาดก็เบนสายตากลับมายังทิวาก่อนแบมือออกไปหาเขา รอคอยในความเงียบงันกระทั่งชายหนุ่ม

หัวเราะเสียงขรม ก่อนยื่นซองจดหมายจำนวนหนึ่งมาให้แต่โดยดี

"ทำไมเยอะขนาดนี้" หญิงสาวมุ่นคิ้ว

"เก๊าะดูวีรกรรมที่ตัวเองเคยทำไว้สิจ๊ะ คุณผู้หญิง"

จดหมายทั้งหมดส่งมาจากอังกฤษด้วยหลากหลายชื่อบนหน้าซอง รุ้งวาดเปิดอ่านทีละฉบับด้วยการกวาดตาเพียงผ่านๆ บางแผ่นคือเนื้อความอันคร่ำครวญร้าวราน น้ำเน่าโศกาเช่นว่า

'หากนายเจอหล่อน...ได้โปรดเถิดทิวา ได้โปรดบอกแวนด้าว่าฉันยังเฝ้ารอหล่อนอย่างภักดีที่นี่ และหากแวนด้ายังเมตตารักฉันก็เพียงให้เธอติดต่อมา ฉันพร้อมจะข้ามผ่านทั้งท้องทะเลและขุนเขาทั้งหลายเพื่อรับเธอมาอยู่ด้วยกัน...'

หรือบางฉบับที่กระเส่าเร่าร้อนถึงรักที่เพิ่งปะทุแน่นอย่าง

'...ฉันทบทวนกับตัวเองซ้ำไปซ้ำมา และสุดท้ายก็ได้คำตอบในช่วงเวลาอับจนนั้นเองว่าตัวเองได้หลงรักแวนด้าเข้าแล้ว...ฉันควรทำอย่างไรดีทิวา ความรักขลาดเขลาของฉันเพิ่งจะมาแจ่มชัดในช่วงเวลาที่แวนด้ากำลังจากไปนี่เอง...'

ความเรียบเฉยบนสีหน้าของรุ้งวาดไม่ได้ไขว้เขวสั่นสะท้านกับเนื้อความในจดหมายเหล่านั้นสักนิด ราวกับเธอไม่ใส่ใจว่า 'แวนด้า' คือชื่อภาษาอังกฤษของตน...กระทั่งฉบับสุดท้ายนั่นเอง จึงค่อยทำให้คิ้วเรียวต้องมุ่นเข้าหากัน

ทิวาสังเกตกิริยาคนข้างกาย ก่อนเหลือบมองเนื้อความในจดหมายบ้าง และต้องให้รู้สึกอิหลักอิเหลื่อตาม เมื่อทุกตัวอักษรล้วนบีบอัดความกราดเกรี้ยวจนแทบจะสาปแช่ง

'...อย่าให้ฉันรู้เทียวว่านายมีส่วนรู้เห็นเรื่องที่แวนด้ากลับไทย นังผู้หญิงร้ายกาจคนนั้นทำกับฉันไว้เจ็บแสบนัก และถือเป็นโชคดีของหล่อนที่หนีไปเสียก่อนที่ฉันจะแฉความปลิ้นปล้อนอันน่ารังเกียจเหล่านั้น...'

"แย่จริง จากใครกันนี่"

ทิวารีบคว้าจดหมายไปถือไว้ ด้วยกลัวว่าหญิงสาวจะปริวิตกกับการถูกเกลียดชังถึงขั้นคั่งแค้นเช่นนี้

"แย่จริงๆ"

รุ้งวาดพึมพำรับพร้อมคว้าจดหมายไปอ่านซ้ำอีกครั้ง กวาดตามองถ้วนถี่ก่อนยัดคืนใส่มือคู่สนทนาแล้วเดินเข้าบ้านไปโดยไม่ยี่หระอีก

"ผิดแกรมมาร์ไปหมด เป็นเจ้าของภาษาแท้ๆ น่าขัดใจนัก"

เพียงเท่านั้น คนที่ห่วงความรู้สึกเก้อก็ได้สบถพรืดใหญ่พร้อมหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง

รุ้งวาดรู้จักกับทิวาตั้งแต่ตอนที่เขาเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเดียวกันกับเธอที่อังกฤษ ชายหนุ่มโปรยยิ้มเรี่ยราดมาให้ในงานเลี้ยงคลับนักศึกษาไทย ท่ามกลางสายตาแปลบปลาบหลากหลายความหมายของเหล่าบุรุษ ก็มีแต่ทิวาคนเดียวเท่านั้นที่สนทนาโดยไร้นัยซ่อนเร้น ความสัมพันธ์ฉันกัลยาณมิตรจึงดำเนินอย่างบริสุทธิ์ใจมาโดยตลอด และก็เป็นทิวาผู้นี้เองที่มักรับหน้าที่ส่งสารรักจากหลากหลายหัวใจบรรณาการ...ทั้งยังร่วมรับรู้ในทุกครั้งที่รุ้งวาดสลัดทิ้งหัวใจเหล่านั้นอย่างไร้ไยดี

คุณป้ามณฑาดูพอใจกับบ้านหลังใหม่เป็นอย่างมาก เครื่องเรือนส่วนหนึ่งที่ลงเรือมาก่อนถูกจัดแต่งตามสมควรบ้างแล้ว กระนั้นหญิงสาวก็ยังมั่นใจว่าความหรูหราของบ้านจะไม่หยุดเพียงเท่านี้แน่

เมื่อครั้งอยู่อังกฤษ อังเคิลอลันผู้เป็นรักเดียวของคุณป้าทำธุรกิจ

ส่งออกเฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งบ้านรายใหญ่ จึงไม่แปลกที่คุณมณฑาจะติดนิสัยชอบจัดบ้านอย่างไม่รู้เบื่อ และมีกำลังทรัพย์มากพอจะทำเรื่องเช่นนี้เป็นงานอดิเรกในโลกซึ่งถูกความรักจองจำแห่งนั้น

รุ้งวาดสำรวจโถงในบ้านเล็กน้อย แล้วหันไปพยักหน้าให้ทิวาที่กำลังเดินตามมาติดๆ

"เข้าใจเลือกบ้านเหมือนกันนี่"

คนฟังหัวเราะหึๆ แสร้งยกมือถูคางด้วยคงคิดว่าโก้เก๋พอตัว ยิ้มกริ่มกระหยิ่มใจโดยไร้กิริยาถ่อมตน

"เจ้าของเก่าเป็นชาวฝรั่งเศส รู้จักกับป๊าเราอีกที...บอกแล้วว่าบ้านเรากว้างขวางไม่หยอก ต่อไปก็คงถึงคราวที่ตัวจะได้มาพึ่งคุณทิวาคนนี้บ้างแล้วล่ะ"

"จ้ะ พ่อคุณ แหม ชมแค่นี้ทำเมาลมเสียแล้ว"

รุ้งวาดส่ายหัวด้วยความขบขันมากกว่าจะระอาใจ

ครอบครัวของทิวาคือเจ้าของห้างขายยาขนาดใหญ่ที่มีหลายสาขา เริ่มต้นจากบิดาชาวจีนผู้ข้ามผ่านทะเลกว้างพร้อมย่ามสะพายเก่าๆ เพียงใบเดียว ลำพังสรรค์สร้างฐานะจนร่ำรวยและมีลูกน้องในปกครองจำนวนมาก ดังนั้นคำอวดอ้างของชายหนุ่มจึงไม่เกินจากความจริงแม้แต่น้อย

แม้ผู้เป็นพ่อจะเริ่มต้นตั้งตัวอย่างยากลำบาก ทว่าเพื่อนรักคนนี้กลับกระเดียดจะนิยมสุขสบายและไร้กังวลแบบลูกชายคนเล็กที่ถูกห้อมล้อมด้วยความรักใคร่ประคบประหงมทุกประการ กระนั้นความมีน้ำใจของเขาก็เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ ดูอย่างเรื่องที่ช่วยหาบ้านนี้ เพียงรุ้งวาดเปรยว่าจะย้ายกลับมาเมืองไทย ชายหนุ่มก็ตั้งตัวเป็นหัวเรือใหญ่จัดการทุกสิ่งให้อย่างกระตือรือร้นจนเธอและคุณมณฑาแทบไม่ต้องทำอะไรเลย

"ว่าแต่ตัวจะให้เราตอบจดหมายพวกนี้ยังไงดีล่ะ"

รุ้งวาดปรายตาไปยังซองกระดาษซ้อนซับหลากหลายใบในมือเขาก่อน

ยักไหล่เบาๆ "เผาเงียบๆ อย่าให้ใครเห็นเชียว มีแต่อะไรไร้สาระทั้งนั้น"

"ใจร้ายจริง" คู่สนทนาแค่นหัวเราะแห้งๆ ตบเหล่าจดหมายเบาๆ ทำทีคล้ายจะปลอบใจ "หล่อนมันคนไม่มีหัวใจ"

คนไม่มีหัวใจจิ๊ปากนึกฉุนอย่างไม่จริงจังทันที

"ตัวไม่รู้อะไร 'ฟรองซัวส์ โมริยัค' บอกว่าโดยนิตย์แล้ว..."

" 'โดยนิตย์แล้ว เสน่หาระหว่างชายหญิงเทียบเคียงได้กับการพ้องพานของคนอ่อนแอสองคน'* โดนกรอกหูมาตั้งหลายปีทำไมจะไม่รู้ล่ะแม่เจ้าประคุณ...เพราะอย่างนี้ไง เราถึงได้กระอักกระอ่วนใจนักเวลามีคนเข้าใจผิดว่าเป็นคนรักของตัว"

"จ้ะ ขอโทษจ้ะที่ทำให้ไม่สบายใจ" รุ้งวาดเบ้ปาก แล้วไล่เลยไปสำรวจโดยรอบแทน

โดยเงียบงันนั้น ไม่มีใครรู้ว่าหญิงสาวลอบรำพึงกับตนเองอย่างเฉยเมย

...ไม่ใช่เพียงเป็นคู่รักกับทิวาหรอก แต่แค่ลองคิดถึงการมีความรักกับใครสักคนก็ทำให้หญิงสาวแทบจะสำรอก!

...คนอ่อนหวานเช่นมารดาเมื่อมีความรักแล้วเป็นอย่างไร แล้วคนเยือกเย็นเช่นคุณป้ามณฑาเล่า ต้องทุกข์ทนเพียงใดจากความรัก...เห็นชัดอยู่ว่าสิ่งที่ผู้คนเพ้อพกใฝ่ฝันนั้นไม่เคยแทนคุณใดแก่ผู้ครอบครองนอกจากความเจ็บปวดเผาใจ!

ทั้งสองพูดคุยกันด้วยเรื่องจิปาถะครู่หนึ่ง ลูกชายเจ้าของห้างยาก็ขอตัวกลับด้วยคงเห็นว่าเธออาจเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง เมื่อเดินไปส่งเขาถึงหน้าบ้านหญิงสาวก็กลับเข้าไปหาคุณมณฑาทันที สตรีวัยกลางคนกำลังชื่นชมสวนจากเฉลียงกว้างตอนที่หลานสาวคนเดียวเข้าไปยืนข้างกันอย่างเงียบเชียบ

"วุ้ย แม่คนนี้ มาเสียป้าตกใจหมด"

---

* จากประโยคอันโด่งดังของ Francois Mauriac นักเขียนชาวฝรั่งเศสผู้ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม ปี ค.ศ. 1952 ที่ว่า 'Human love is often but the encounter of two weaknesses'

แม้จะเป็นถ้อยคำตำหนิ ทว่าสีหน้ากลับไม่ได้แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวสักนิด ติดจะเอ็นดูเสียมากกว่า ด้วยอุปนิสัยสุขุมคล้ายห่างเหินจากสิ่งรายรอบของคุณมณฑาแล้ว แม้จะไม่ได้แสดงความรักอบอุ่นใกล้ชิดกับรุ้งวาดอย่างเปิดเผยมากนัก ทว่าก็ยังเห็นได้ชัดว่าเธอคือคนโปรดเหนือใคร

รุ้งวาดจ้องผู้เป็นป้าด้วยดวงตาแววหวานอันเป็นมรดกจากมารดา ลอบสังเกตรอยแหว่งวิ่นซุกซ่อนจางรางในวงโค้งลึกลับของรอยยิ้ม ก่อนเอ่ยถามขึ้นอย่างห้ามไม่ได้

"คิดถึงบ้านหรือคะ"

หญิงสาวหมายถึงคฤหาสน์หลังใหญ่ที่อาศัยมากว่ายี่สิบปี

แท้จริงแล้วเธอมีความผูกพันกับที่แห่งนั้นมากกว่าบ้านเกิดเมืองนอนของตนเสียอีก รุ้งวาดมีเพื่อน มีสังคม...มีตัวตนอันชัดเจนอยู่ที่อังกฤษ แม้แต่สามีของคุณป้าก็ยังเอาใจใส่เธอราวกับเป็นลูกในไส้ของตน...

มิสเตอร์อลัน ฮาร์วเนอร์ รักแท้หนึ่งเดียวของคุณป้ามณฑาจากทั้งสองไปด้วยอาการหัวใจวายเฉียบพลันเมื่อสองเดือนก่อน นับเป็นครั้งแรกตลอดชีวิตของรุ้งวาดที่ได้เห็นความอ่อนแอของผู้เป็นป้า

...อ้างว้างสูญสิ้น ทรมานในทุกค่ำคืนที่หยาดน้ำตาดูคล้ายไม่อาจจางหาย คุณมณฑาฝืนอยู่ในบ้านซึ่งเต็มไปด้วยความทรงจำของทั้งสองได้เพียงไม่นานก็พ่ายแพ้ต่อตนเอง มอบที่ดินและกิจการทั้งหมดให้ญาติของอีกฝ่ายดูแลต่อแล้วตัดสินใจกลับมายังบ้านเกิดเมืองนอน...หวังให้แผ่นดินแม่เป็นธรณีสุดท้ายที่โอบอุ้มร่างอันตรอมตรม

"เรากลับบ้านแล้วต่างหาก แม่วาด"

สตรีวัยกลางคนเอ่ยเสียงกระซิบ ทอดสายตาไปยังโค้งขอบฟ้าเบื้องหน้า

"กลับมาเริ่มต้นใหม่...ที่บ้าน"

รุ้งวาดมองตามผู้เป็นป้านิ่งเงียบ พยายามเก็บซ่อนความประหวั่นในใจเอาไว้อย่างแยบยล

'บ้าน' แห่งนี้ไม่ต่างจากฝันร้ายสำหรับเธอ มีแต่ความอ้างว้างและสูญเสียไหลเวียนในความทรงจำ

หญิงสาวลอบถอนใจช้าๆ มือที่กุมเอาไว้แน่นขึ้นข้อขาว

...หวังเพียงการเริ่มต้นใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้จะไม่พลิกผันตาลปัตรเกินทานทนไหวก็พอ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)